

טאיטריש

סיפור קוזאקי

לפני שנים רבות זקן עם זקנה נדדו בערבה עם אוהל הצמר שלהם. הזקן רעה כבשים, הזקנה דאגה למשק בית. כל דבר נאלצו לעשות בעצמם, לא היו להם ילדים, לא היו להם עוזרים. ערב אחד עשתה האישה מדורה של זבל יבש, התיישבה ליד האש והתחילה לבכות:
"אילו רק בת אחת, יחידה, הייתה לנו, כמה עזרה הייתה יכולה לתת לנו. האיש רעה כבשים קרוב ליער. הוא גזר ענף של עץ אלון, ובגרזן שלו גילף בובה. היה לו שיקוי מתשעים ותשע עשבים והוא טפטף על פני הבובה

גילף האיש בובה מענף עץ אגוז. הראה אותה לאשתו. זו החליטה שהבובה עקומה, אך גם לה היא מצאה תעסוקה – לאסוף זבל להסקה בערבה, לעשות מדורה, לאפות עוגות. הזקן גילף בובה משקמה. זו נראתה לזקנה נמוכה מדי. "שתלך לבשל

שלוש טיפות ממנו. הבובה קמה לחיים, התמתחה, פתחה את עיניה. הזקן קרא לאשתו:

"רצית בת, רצית עוזרת. הנה לך בת, הנה לך עוזרת!"

הזקנה הביטה על בובת האלון ואמרה: "האם רציתי בת כזו? שמנה, ידיים ורגליים גדולות... היא מתאימה רק לעבודות גסות. שתלך לגזוז כבשים, לעשות בד גס מהצמר שלהם."

היא זרקה לבובה מעיל קוזאקים קרוע, הבובה לבשה אותו והלכה לגזוז צמר.

חזר הזקן ליער, כרת עץ אורן צעיר.

גילף ממנו בובה חדשה. הוא החיה אותה והביא לזקנה. הסתכלה הזקנה על בובת האורן ואמרה:

"האם בת כזו רציתי? קשוחה כמו קרש, שערות רק על הקודקוד. שתלך לחלוב כבשים ולעשות גבינה."

"שמרו עליה כמו על בבת עין, על טאיטריש שלי! אל תתנו לרוח לנשוב עליה, לגשם לטפטף עליה, לקרן שמש לפול עליה, ליתוש לעקוץ אותה." אחיות העץ סובבו את טאיטריש, אחת מכסה אותה בבד צמר, שניה מנפנפת מעליה בענף, שלישית מכבדת אותה בגבינה טעימה, רביעית נותנת לה עוגות דוחן לטעום, חמישית מגישה אטריות בשומן, שישית נותנת לה בשר כבש, שביעית מוזגת לה תה עם חמאה, שמינית שמה כלי עם דבש על השולחן, תשיעית חותכת לה דלעת מתוקה. אחרי שטאיטריש טעמה את המטעמים לקחו אותה האחיות והשכיבו לישון. למחרת קמו הבובות בבוקר, ביצעו כל עבודות הבית, הכינו אוכל טעים ככל האפשר והעירו את טאיטריש לארוחה.

חינקל, אטריות בשומן הכבשים. תשע בובות גילף הזקן מעצים שונים, אבל אף אחת לא מצאה חן בעיניה של הזקנה. היא שלחה את כולן לעבודה - אחת לכבס לבנים, שנייה לרעות טלאים, אחרת לבשל בשר, אחרת להכין מרק. את הבובה העשירית גילף הזקן מענף ערבה. יצאה בובה דקיקה, גמישה, ידיים ורגליים קטנות, שערות ערוכות, עיניים כמו גרגירי אטד. כשראתה אותה הזקנה התחילה למחוא כפיים. "הו, שמחה שלי! ילדה שלי, מתוקה כדבש. עולם של עיניי, יפהפה!" קראה. היא חיבקה את הבת החדשה אל לבה, קראה לה טאיטריש, הלבישה אותה בשמלה צהובה, סינור אדום, הושיבה על שרפרף והודיעה ליתר הבובות:

וכך זה נמשך - כל האחיות עבדו,
וטאיטריש שכבה במיטה. לא קמה עד
שלא ילבישו אותה, לא באה לאכול עד
שלא יקימו אותה. וככל שהבובות דאגו
יותר לאחות, כך היא נעשתה גחמנית
יותר.

"אוא!" התלוננה "האם אפשר להאכיל
יפהפייה כמוני בבשר שמן כל כך? אתן
רוצות שאשמין?" וזרקה את הבשר
לכלבים.

האחיות הגישו לה מרק.

"אוא!" צעקה "אתן רוצות שהידיים
והרגליים של יעשו גדולות יותר?"
הביאו לה האחיות תה. והיא כועסת:
"אוא! אתן רוצות שעור שלי יתקלף
מהחום?"

היא מנפחת את השפתיים ומתלוננת
אצל אמא:

"אמא, הן בכוונה מביאות אוכל כזה

נעלבו האחיות ובכוונה בישלו בשביל טאיטריש איל שמן. טאיטריש ראתה את הבשר, קפצה מהשולחן וקראה: "אלך מכן! אינני רוצה לחיות אתכן!" וברחה מהאוהל.

"חזרי טאיטריש!" קראו לה האחיות "לא נעשה כך יותר! נכין לך כל שרק תרצי!"

"אל תעזבי אותי, אור עיניים שלי!" בכתה הזקנה.

אך טאיטריש לא הקשיבה לאף אחד, רצה ורצה בערבה הלילית. בבוקר פגשה בזקן בבגדי רועה – מעיל צמר, סנדלי עור וכובע איל.

"לאן תלכי, טאיטריש?" שאל הרועה הזקן.

טאיטריש הביטה עליו ואמרה:

"אליך אני הולכת!"

"ברוכה הבאה! תהי אורחת מכובדת.

אשחט בשבילך את הפרה השמנה ביותר ואכבד אתך כראוי!" "אוא!" קראה טאיטריש "אתה רוצה ללכלך את הסינור היפה שלי? לא, לא אבוא להתארח אצלך!" הזקן האדיב נעלב והיא הלכה הלאה והלאה עד שפגשה ילד בבגד של רועה.

"לאן תלכי, טאיטריש?" שאל אותה הרועה הקטן.

"אליך אני באה!"

"ברוכה הבאה! אבקש מאבא והוא ישחט את העגל השמן ביותר כדי לכבד אתך כראוי!"

"אוא!" קראה טאיטריש "אתה רוצה ללכלך את השמלה היפה שלי? לא, לא אלך הלאה."

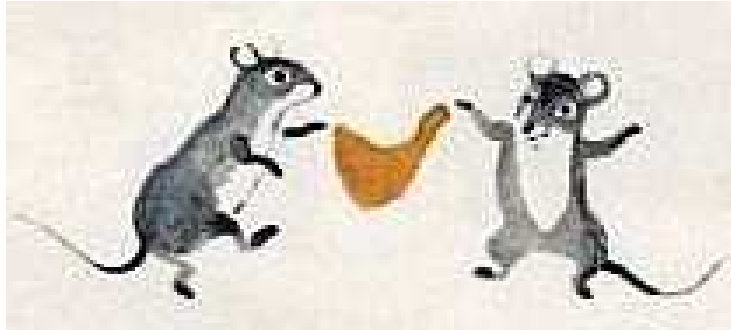
וכך היא הלכה בהרים ועמקים עד

שראתה אסם ישן וסביבו להקת

עכברים רעבים.
"לאן את הולכת, טאיטריש?" שאלו
העכברים.
"אליכם אני הולכת!"
"אנו שמחים מאוד! יש לנו בשר של
דרור רזה. נכבד אתך!"
ערב ירד כבר וטאיטריש הייתה רעבה
מאוד. היא נזכרה במאכלים שהאחיות
הכינו לה וריר התחיל לנזול מפיה.
והעכברים העמידו צלחת עם בשר
הדרור. למרות שטאיטריש הייתה
רעבה מאוד, בקושי רב בלעה חתיכה
קטנה של הבשר האפור דמוי סמרטוט,
ומהר נשכבה לישון. את השמלה
והסינור הורידה ושמה בצד.
בא הבוקר. כל החבורה של העכברים
הייתה כבר מזמן על הרגליים
וטאיטריש, כמו תמיד, התעוררה רק
לקראת הצהריים. רצתה להתלבש אך

והעכברים רצו אחריה וקראו:
"טאיטריש, כשיקנו לך שמלה חדשה,
בואי להתארח אצלנו!"

לא מצאה את בגדיה.
"איפה השמלה היפה שלי? איפה
הסינור האדום שלי?" שאלה.
"לא היה לנו כל אוכל לארוחת הבוקר"
ענו לה העכברים "אז אכלנו את
השמלה ואת הסינור שלך. הם היו
טעימים מאוד."
"ומה עכשיו? ואיך אוכל ללכת?
"בלי שמלה אפשר ללכת" אמרו לה
העכברים "אבל בלי אוכל אי-אפשר.
מהר מאוד מתים מרעב."
טאיטריש בכתה מאוד ובלי בגדים רצה
הביתה. היא הבטיחה לעצמה שתהיה
עכשיו כמו האחיות שלה, תאכל מה
שהן אוכלות, תקום ותעבוד יחד אתן,
ואף פעם לא תתלונן עליהן לאמא
הזקנה. היא בכתה מבוישת שחוזרת
הביתה ללא בגדים, בלי השמלה היפה
שלה.